

Svētdienas skola

(Turpinājums no 3. lpp.)

Tekstā bija kļūdas, bet kāds tās – pavisam vienkārši – bija izlabojis. Skatījos un prātoju – līdzīgi kā manā dzīvē, kurā es kļūdus, krītu un klūpu, bet Kristus vienkārši pārsvīturo manu kļūdu, pieceļ mani un saka: "Ej un negrēko vairs." Un tad ar kamolu kaklā un asarām acīs mana dvēsele sauc: "Cik neizmērojami liela ir Tava žēlastība, Kungs!" Es ticu, ka DEBESU VALSTĪBĀ viss ir labāks!

Par mūsu svētdienas skolu

Nedaudz ielūkosimies mūsu draudzes svētdienas skolas norisēs. Nodarbības ik svētdienu apmeklē vidēji 30, bet pavisam reģistrēti ir 56 bērni. Pašlaik nodarbības notiek divās vecuma grupās: 3–7 un 8–15 gadi. Tā kā 3–5 gadus veci bērni vēl nespēj ilgstoši koncentrēties un uz jaunāko grupu mēdz atnākt arī divgadīgi bērni kopā ar vecākiem, tad, iespējams, drīzumā dalījums vecuma posmos varētu mainīties. Tādā gadījumā nodarbības notiks vienlaikus trijās grupās, tas būtiski atvieglotu mācību stundas sagatavošanu noteiktai vecuma grupai. Šāds priekšlikums izskanēja kārtējā edā (svētdienas skolas skolotāju sanāksmē), uz kuru aizvien pulcējamies katru mēnesi, lai pārrunātu mācību tēmas, gatavotos nodarbībām, kā arī dalītos pieredzē.

Svētdienas skolā ar jauno mācību gadu saistās vēl daži priecīgi pasākumi: ir iegādātas vairākas jaunās grāmatas un Bībeles, katra mēneša beigās tiek sveikti dzimšanas dienu gaviļņi, un ir pieteikušies cilvēki, kuri labprāt palīdzēs nodarbībās ar muzikālo pavadījumu.

Svētdienas skolas skolēni, protams, ir mūsu draudzes jaunākie brāļi un māsas. Bet katrs jau mēs zinām, kādi ir bērni, – reizēm šķiet, kamēr ar rīkstī nedabūs, nedarbi augs augumā (vai tad ar mums pašiem nav gluži tāpat?). Arī svētdienas skolā diemžēl daži bērni ļaujās diezgan brīvām uzvedības stilam un tādējādi traucē skolotājam vadīt nodarbību. Tomēr visvairāk sirds sāp par tiem bērniem, kuri ar interesi piedalās stundā, – daudzkārtējie aizrādījumi vienam nerātnim laupa daudz laika, ko varētu lietderīgi izmantot paredzētajam darbam. Tādēļ skolotāju vārdā gribu lūgt vecākus runāt ar saviem bērniem gan par apgūto mācību vielu (lai nostiprinātu zināšanas), gan par uzvedību baznīcā.

Un sakām paldies tiem bīķerēņiem un viņu vecākiem, kuri ar savu līdzdalību veido svētdienas skolas kodolu, regulāri apmeklē nodarbības, klausās, mēcās un lasa Bībeli arī mājās. Pēc dažu vecāku ierosinājumiem centīsimies arī turpmāk sniegt vairāk informācijas par svētdienas skolu, t.sk. par apgūstamo mācību vielu, lai mājās kopā ar bērniem varētu šīs tēmas pārrunāt.

Tā kā tuvojas Ziemsvētku laiks, vēlamies bērņus iesaistīt draudzes eglītes pasākuma līdzdalībā. Pagājušajā gadā mēs bijām liecinieki tam, cik ļoti viņi vēlas dalīties priekā un prasmē ar pārējo draudzi. Tādēļ atkal lūgums jums, mīļie vecāki: esiet atsaucīgi un pacietīgi, sagaidiet nodarbības beigas, lai mūsu bērņi var pagūt izdarīt visu līdz galam, arī dziesmiņas mācīšanās ir svarīga lieta. Jo – ko sēsim, to arī pļausim. Un, ja jau piemēnu sēšanu, kas Kristus mācekļiem saistās ar Vārdu, tad jāteic – dažreiz šķiet, ka mācību stundā sludinātais Dieva vārds nav sasniedzis bērņu ausis, kur nu vēl sirdis, bet pāiet laiks un pienāk brīdis brīnīties – cik vareni ir Dieva darbi!

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Bīķermieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
(C) Bīķeru evaņģēliski luteriskā draudze

Sludinājumi

Lāčplēša dienā, 11.novembrī, plkst. 13.00, godinot Brīvības cīņtāju (1919–1920) piemiņu,

Okupācijas muzejs sadarbībā ar Bīķeru evaņģēliski luterisko draudzi aicina uz Nikolaja Bebra kapa pieminekļa atklāšanu Bīķeru kapos.

Nikolajs Bebris (1898–1977) ir Lāčplēša kara ordeņa kavalieris, apbalvots par cīņām pret bermontiešiem un par Latgales atbrīvošanu. Ir bijis Latvijas armijas pulkvedis–leitnants, 15. divīzijas leģionā bataljona komandieris. Pēc kara apcietināts un ieslodzīts GULAGA nometnēs. Dzīves nogalī vadījis Juglas neredzīgo pansionātā. N. Bebra kapa vietu apzinājis un pieminekli uzlicis vēstures pētnieks Jānis Jaundžeikars.

Finanšu pārskats

2007. gada septembris

Ieņēmumi

Ziedojumi no kolektēm	1 239,91
Draudzes nodoklis	200,00
Mērķa ziedojumi diakonijai	295,29
Ziedojums no Indras Kivilas	693,50
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	20,23
Ziedojumi ģimeņu salidojumam “Sinajs”	117,00
Hansabankas procenti	5,78
Kopā	2 571,71

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	99,83
Draudzes darbinieku (6) algas	1 278,95
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	539,30
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	942,04
Draudzes avīzes drukāšana	178,18
Hansabankas pakalpojumi	8,30
Tālrunis	15,00
Baznīcas apsardze	29,50
Ziedojums LELB (no saimn. ienākumiem)	1 863,08
PVN atmaksa	2 634,00
Medikamentu iegāde (diakonija)	89,89
Pabalsti (diakonija)	70,00
Ziedī. dāvinājumi (diakonija)	56,70
Kopā	7 804,77

Mācība

(Turpinājums no 5. lpp.)

un labas dzīves ideju, jo visiem jau tāpat laicīgo labumu nepietiks vai vismaz liksies, ka nepietiek; turklāt vienmēr kādam citam būs vairāk. Un jo vairāk būs dažādu labumu, jo vairāk būs ko dalīt, ķīvēties un plēsties – tāda impērija nebūs dzīvotspējīga. Ir jābūt kādai virsideoloģijai, kas mazina šāda veida spriegumu un vieno cilvēkus kopīgam garīgam mērķim. Lielai politikai vajag lielus melus, un Romai šāda manta ir. Izskatās, ka atkal bez Romas baznīcas un pāvesta maldu mācībām neiztik.

Par Antikrista īpašo lomu *zvēra tēla* tapšanā Jāņa atklāsmes grāmatas 13:15 ir sacīts: "Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam", tas nozīmē, ka viņa līdzdalība būs izšķiroša; bez viņa līdzdalības *zvēra tēls* būs bez spēka un dzīvības, t.i., bez savas ideoloģijas. Tieši Antikrists tam to dos, lai šis bezdievības izlolotais veidojums varētu sasniegt nebijušus varas kalngalus.

(Turpinājums nākamajā numurā.)

Bīķeru Lasītāju klubs aicina lasīt Dž.E.Vīta grāmatu “Vieta, kur stāvēt”. To apspriedīsim 12. decembrī plkst. 18.00 – Bībeles stundas laikā.

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00

Katehēzes

Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 7702517,
7537229, 29172798

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Reformācija: svabadībai aicināti

Guntars Baikovs

"Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!" (Gal. 5:1)

Kad runa ir par kādu lietu vai notikumu garīgo būtību, uz mūsu atziņu un izpratni bieži vien var attiecināt pravieša Jesajas pierakstītos Dieva vārdus: "Jo šo ļaužu sirds kļuvusi nejutīga, ar ausīm tie grūti dzirdējuši un savas acis tie aizvēruši, lai ar acīm neredzētu, ar ausīm nedzirdētu, ar sirdi nesaprastu un neatgrieztos un Es tos nedziedinātu." (Ap.d. 28:27)

Tieši ar šādiem vārdiem var raksturot arī daudzu cilvēku uzskatus par reformāciju. Vieniem tā šķiet diženā reformatora doktora Mārtiņa Luterā ideju triumfs, citiem – vēlme izveidot nacionālu baznīcu, vēl citiem – vācu tautas cīņa par neatkarību. Pat mūsu pašu baznīcā it kā izglītoti ļaudis ir dzirdēti sakām, ka reformācija ir bijusi tik vien kā baznīcas ārējās vienības sašķelšana.

Ja šie apgalvojumi nav pareizi, – kas tad bija reformācija? Lai to labāk izprastu, atgriezīsimies pie Kristus veikuma. Par to rakstot, Jaunās Derības autori mēdz lietot militāru valodu: uzvarēt, atbruņot, svinēt uzvaru u.tml. Šī valoda norāda uz Kristus darba raksturu. Kristus kalpošana nebija mierīga pastaiga uzticamu sekotāju pulciņā, bet gan skarba cīņa starp labo un ļauno. Kā apustulis Pāvils raksta: "Viņš atbruņojis visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū uzvaru svinēdams pār viņām." (Kol. 2:15)

Kristus ciešanas un nāve pie krusta bija lielākās uzvaras brīdis visā cilvēces vēsturē. Ir svarīgi vienmēr atcerēties: tā nebija viegla uzvara. Lai to izcīnītu, pats Dieva Dēls Jēzus Kristus atdeva Savu dzīvību. Taču nu Kristus ir uzvarējis visus, kas spētu mūs šķirt no Dieva Tēva. Grēku – ar Savu dzīvi piepildīdams visas bauslības prasības; Velnu – jo Viņš "tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka" (Ebr 4:15); nāvi – ar Savu augšāmcelšanos.

Un "kura kāds ir uzvarēts, tā kalps viņš ir." (2.Pēt 2:19) Kristus nu ir Kungs pār visu, Viņa rokās ir visa vara debesīs un virs zemes. Mēs šodien saņemam Kristus izcīnītās uzvaras augļus kā dāvanas – grēku piedošanu, spēku pastāvēt kārdināšanās un mūžīgo dzīvību Debesu valstībā. Paši mēs

nespētu šīs lietas iegūt. Tieši tādēļ Kristus cīņu ir izcīnījis, lai mums šīs dāvanas dotu. Viss lielais Kristus veikums ir darīts mūsu – katra, ikviena – dēļ, lai dāvātu mums brīvību no grēka, velna un nāves.

Tādēļ Pāvils tik nopietni brīdina visus: "Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!" Mēs esam saņēmuši dārgas dāvanas, nevis lai tās nicinātu vai no tām atteiktos, bet lai ar Dieva palīdzību tās

sargātu. Tieši mums pašiem, katram no mums, Pāvils liek pastāvēt un neļauties atkal iejūgties kalpības jūgā.

Par kādu kalpību gan Pāvils runā? "Jūs esat šķirti no Kristus, ja jūs bauslībā gribat tapt taisnoti, jūs esat žēlastību pazaudējuši." (Gal. 5:4) Ja vēlamies atkal atgriezties pie bauslības prasību pildīšanas, ja ļaujam sevi maldināt, domādami, ka ar ārēju paklausību varam Dieva acīs iemantot labvēlību un pastāvēt pret grēku, nāvi un velnu, tad noraidām mums Jēzū dāvāto Dieva žēlastību, atgrūžam vienīgo Palīgu un Glābēju un atkal labprātīgi nododam sevi grēka, velna un nāves kalpībā. Jo grēks mājā mūsu sirdīs, mūsu domās un vēlmēs. Tas nav kāds ārējs ienaidnieks, kuru varam viegli ieraudzīt un uzvarēt. Bez Dieva žēlastības mēs savu grēka samaitātību pat apjaust nespējam, kur nu vēl ar to cīnīties.

Tāpat – kas bija reformācija? Nekas cits kā uzticama Dieva dotās pavēles pildīšana: "Stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!" Baznīca gadu simtu laikā,

grēka un velna spaidīta, bija maz pamazām palāvusies šim spiedienam, soli pa solim atteikusies no Kristus dāvātās brīvības un atkal no jauna uzlikusi sev kalpības jūgu.

Kā apustulis Pēteris, par kura pēctečiem Romas baznīca grib uzdoties, brīdina: "Ja tie, kas pasaules gānekļiem mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atziņā izbēguši, bet taņīs atkal iepīti, zaudē cīņu, tad viņu gals ir kļūvis ļaunāks nekā viņu sākums." (2.Pēt. 2:20) To baznīca piedzīvoja pirms reformācijas un to piedzīvo arī tagad. Jēzus Kristus dāvātā žēlastība un Evaņģēlija brīvība no grēka un velna varas arī šodien ar vissaldākajiem vārdiem uz lūpām tiek iemainīta pret kalpības jūgu, pret cilvēku pašu darbošanos – tā ļaudis tiek šķirti no Kristus.

Pirms gandrīz pieciem gadu simtiem Dievs caur paša izredzētu Kristus evaņģēlijam uzticīgu vīru šķīstītāja Savu draudzi. Tā bija reformācijas patiesā būtība. Kalpības jūgs tika atkal nokrafitis un Kristus žēlastība godā celta. Jēzus pats saka: "Es neesmu nācis atnest mieru, bet zobenu". (Mt. 10:34) Arī reformācijā varam ieraudzīt to skarbo bezkompromisa cīņu par patiesību, kuru redzam Jēzus paša ceļā uz krustu; labāk nāve, nekā atteikšanās no Kristus dāvātās žēlastības. "Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis [Jēzus] un Evaņģēlija dēļ, tas to izglābs." (Mk. 8:34)

Kopš reformācijas notikumiem Sātans nav kļuvis vājāks, viņš nerimstas arī šodien vajāt Kristus evaņģēlijam uzticīgos. Un nerimsies līdz pat pasaules galam. Reformācija nav beigusies, jo arī mums katram, paklausot Dieva pavēlei, ir jāstāv stingri. Tad nu stāvēsim plecu pie pleca kopā ar mūsu Kungu Jēzu Kristu, "savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās, kājas apāvuši ar apņēmšanos kalpot miera evaņģēlijam", kā māca apustulis Pāvils. Satversim ticības vairogu, ņemsim pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu, un ar visām lūgšanām un lūgumiem lūgsim Dievu Garā ik brīdi. Satversim visus Dieva ieročus, lai mēs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt (Ef. 6:14–18, 13) – pastāvēt un iemantot valstību, kuru Tēvs mums no mūžības sagatavojis. Āmen.

Sestdien, 6 oktobrī, mūsu dievnamā tika salaulāti **Andrejs Sadovskis** un **Ieva Rožanska**. Sirsnīgi sveicam!

"Ko nu Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt." (Mt. 19:6)

Svētdien, 14. oktobrī, notika kristību un iesvētību dievkalpojums – draudzē tika uzņemti **Elmārs Klintonsons** un **Zane Siliņa**

Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu. (Jņ. 17:3)

Svētdien, 28. oktobrī, tika kristīti trīs bērni – **Jānis Skrebels**, **Elvita Čippa** un **Elvis Čippa** un kristīta un iesvētīta **Dagnija Čippa**.

Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. (Kol. 3:1–2)

Jānis Skrebels un **Elvita un Elvis Čippi**

Dagnija Čippa

Baznīcas gads

Gaišā Mūžības svētdiena

Laila Čakare

Mirušo piemiņas diena / Visu dvēseļu diena / Visu ticīgo mirušo piemiņas diena / Mirušo diena / Visu ticīgo aizgājēju pieminēšana / Mūžības svētdiena – tā šo Baznīcas svētku dienu dēvē dažādās zemēs.

Par pamatojumu mirušo pieminēšanai Kristīgajā baznīcā dažkārt tiek minēti apustuļa Pāvila vārdi: "Lai Tas Kungs parāda žēlastību Onēsifora namam, jo viņš daudzkārt atspirdzināja mani un nekaunējās manu važu, bet, nonācis Romā, rūpīgi meklēja mani un atrada. Lai Tas Kungs dod viņam atrast apzēlošanu pie Tā Kunga viņa dienā." (2. Tim. 1:16–18)

Kaut arī ticīgo aizgājēju pieminēšana un lūgšana par tiem tiek uzskatīta par visai senu Baznīcas tradīciju, konkrētākas ziņas par īpašu pieminēšanas dienu un dievkalpojumu atrodamas no sestā gadsimta. Dažādās konfesijās un baznīcās šī diena tiek un ir tikusi atzīmēta atšķirīgos laikos. Luterāņiem Latvijā tā ir Baznīcas gada pēdējā svētdiena. Arī pareizticīgajiem viena no mirušo piemiņas dienām ir Baznīcas gada noslēgumā. Viena no – tāpēc ka pareizticīgo Baznīcas gadā ir vairākas mirušo piemiņas dienas, kurās dievkalpojums tiek noturēts pēc īpašas, šai dienai atbilstošas kārtības. Katolu baznīcā dažviet šī diena tikusi atzīmēta tieši pirms Kristus ciešanas laika vai pirms Vasarsvētkiem, citur – septembra beigās vai oktobra sākumā. Mūsdienās katolu baznīca Visu ticīgo mirušo piemiņas dienu svin nākamajā dienā pēc Visu svēto dienas – 2. novembrī.

Visu svēto dienas svinēšana bieži vien sākās jau iepriekšējā vakarā, ko tā arī sauca – Visu svēto dienas priekšvakars, angļiski – *All-hallow-even* jeb īsāk – *Halloween*. *Helovīna* izdarību pamatā gan ir seni ķeltu ticējumi, kurus īru un skotu imigranti deviņpadsmitajā gadsimtā paņēma līdzi uz Ameriku. Šīs izdarības nu sapucētas un komercializētas ir atkal atgriezušās Eiropā. Savukārt ticējumi saistīti ar to, ka vasaras noslēgumā dzīvo un mirušo pasaules saskaras un pārklājas. Tas ir laiks, kad mirušie spējot ietekmēt dzīvos, tāpēc mirušos nepieciešams pielabināt, lai laukiem, lopiem vai pašiem netiktu uzstūtītas nelaimes un sērgas. Pielabināšana notika, mirušos laipni uzņemot un pabarojot. Tas taču ir jau kaut kur dzirdēts, vai ne?

Vēl 17. gadsimtā, kad latviešiem kristīgā vēsts jau vairāk nekā četrus gadu simtus bija sludināta, Kurzemes superintendents Pauls Einhornš par vietējo zemnieku ieražām sarūgtināts rakstīja:

Mirušo dvēseļu mielošana notiek četras nedēļas – no Miķeļa dienas, 29. septembra, līdz Sīmaņa un Jūdasa dienai, 28. oktobrim. Šo laiku sauc par veļu laiku, zemliku jeb Dieva dienām. Tad viņi tikai ēd un dzer un negrib strādāt nekādu darbu, sevišķi nekuļ labības, domādami, ka tad kultī graudi neder sēklai, jo tie nedīgstot. Viņi tic, ka, veļu laiku nesvētījot, viņiem nebūšot labs gads, bet gan neraža un bads.

Arī jezuītu ziņojums par stāvokli Latgalē rāda līdzīgu ainu. – *Dvēseļu dienā viņi aicina savās mājās savēju dvēseles, saukdami katru vārdā, un, sataisījuši maltīti, pārmet tam, ka neesot sargājušas no meža zvēriem, no pērkona un citām nelaimēm: pēc kam viņi tām*

piedāvā maizi un alu, cienādami neredzamās dvēseles. Pēdīgi viņi met visu uguni un izslauka māju no visām pusēm ar slotām, dzīdami pieaicinātās dvēseles atkal projām. Tad ar cirvi viņi šur tur aizcērt mājas sienas, lai dvēseles kur nepaliku karājamiem. Kad nu tās ir aizdzītas, tad viņi paši dzīro bez mēra pēc pagānu ierašas.

Tā savā būtībā vienlīdz pagāniskas ierašas ir gan veļu barošana, gan it kā nevainīga skraidīšana apkārt ar izgribtiem ķirbju viepliem. Tikpat "nevainīga" kā pārgērbšanās par velniem ar raganām. Pasaulei patīk koķētēt ar lietām, kuru realitāti un spēku tā neapjauš. Ar Baznīcu tām gan ir tik vien sakara, ka mums par skumjām šī ākstīšanās iekrīt Reformācijas dienā un katoliem – viņu lielo svētku priekšvakarā. Bet katram savs – gan Baznīcai, gan pasaulei.

Kaut pirmajā brīdī varētu šķist, ka Mirušo piemiņas diena ir skumju un sēru diena, tomēr tā saistīta ar brīnišķīgu apsolījumu un cerību. Mums nav jānošķir divas atsevišķas svinamdienas – Visu svēto diena un Visu [pārējo] ticīgo mirušo piemiņas diena, jo ar Kristus nāvi un augšāmcēlšanos Viņam ir uzlikts mūsu grēks, bet mums piešķirts Viņa svētums. Tādējādi apsolījums mums dod pestīšanu un mūžīgo dzīvību, nepārejošu Dieva tuvumu, kas sniedz mieru un svētlaimi. Ne velti jau uz pirmo kristiešu kapakmeņiem bija atrodami uzraksti: "Dzīvo Dievā!" Ticībā būdami, mēs esam dzīvi Dieva priekšā – vai nu vēl nesot šīs zemes dzīves rūpes un smagumu, vai jau atraisījušies no tā. ☩☩☩

Intervija

darbiem. Izgatavojām. Kādā pievakarē glezna tikpat slepeni arī tika aizvesta projām.

Jūs pieminējāt, ka Jums bijusi padomju laikiem "nepareiza" biogrāfija. Lūdzu, pastāstiet par to vairāk!

Kā jau iepriekš teicu, es gribēju kļūt par Latvijas armijas virsnieku. Mans tēvs bija Latvijas atbrīvošanas cīņu dalībnieks, viņam bija daudz apbalvojumu. Kaut kas no tā bija arī manī. Esmu audzis patriotiskā ģimenē. Kad kļuva zināms, ka karš tiks zaudēts un krievi atgriezīsies Latvijā, tad uzskatīju par savu pienākumu, tāpat kā citi jaunieši, ar kuriem kopā mācījos vidusskolā, uzvilkt formas tērpu, kaut arī nepareizās armijas, un doties aizstāvēt dzimteni.

Cik Jums tolaik bija gadu?

Sešpadsmit.

Tas jau vēl nebija iesaukuma vecums!

Nebija, bet mēs daudzi – tādi puikas – aizgājām. Mēs bijām pretgaisa aizsardzībā. Aizstāvējām Rīgu līdz beidzamajai dienai. 13. oktobrī ieņāca krievi, no 12. uz 13. mēs atkāpāmies. Tad bija Liepāja, kur notika smagas cīņas, Vācija, kur mūs apmācīja cīņai pret tankiem. Tur mūs ieskaitīja latviešu SS leģionā. Tad nāca amerikāņu gūsts, tikai, par nelaimi, amerikāņi mūs – apmēram divus simtus – izdeva krieviem. Tas notika pašā sākumā, vēlāk izdošana tika pārtraukta. Sekoja izsūtījums uz Tadžikiju – 200 km no Irānas robežas. Tās bija vissmagākais laiks manā mūžā. Strādāju pie urāna rūdas smalcināšanas kādā slepenā rūpnīcā. No turienes sasmalcināto rūdu sūtīja uz laboratoriju Maskavā. Tad smagi saslimu, bet pēc kāda laika kļuva labāk un es atgriezos strādāt. Taču tad atkal saslimu – tur plaši plosījās malārija. Slimība izpaudās tik smagi, ka domāju: tās ir manas pēdējās dienas. Es vairs neko neēdu. Tajā apvidū mirstība bija ļoti liela, arī ārsts, kas pats bija no ieslodzītajiem, man atklāti pateica, ka, iespējams, man tikai dažas dienas vairs

atlikušas. "Ja gribi dzīvot, tev ir jāēd," viņš man sacīja.

Tad negaidot izplatījās ziņa, ka var braukt uz mājām. Es biju lazarētē un to uzņēmu ļoti vienaldzīgi, jo biju pavisam nespēcīgs, paiet nespēju. Vaicāju ārstam, ko darīt. Viņš atbildēja, ka doties ceļā būtu ļoti liels risks.

Biedri mani pa lēģera vārtiem iznesa, turot zem padusēm. Izturēju. Pa ceļam kādā vietā, šķiet, Frunzē, kad man uzņāca

stiprs drudzis, ceļa biedri gribēja mani izlikt no vagona – mēs tajā bijām kādi 25. Tomēr atgriezos dzimtenē, gan ne savā mājā Rīgā, kur bija jau ievākušies kādi krievu tautības cilvēki, bet Talsos – tur bija mana ģimene.

Pastāstiet par savu ticības dzīvi!

Pie atziņas un pārdomām, ka mani vadījis Dievs, es nācu pēc lielajiem kara un izsūtījuma pārdzīvojumiem. Tādu gadījumu, kad šķitīs, ka šī ir mana pēdējā diena un pēdējā stunda, man dzīvē ir bijis daudz, ļoti daudz. Frontē karojot, briesmas ir draudējušas gan no vienas puses, gan no otras. Mani ir divas reizes mēģinājuši nošaut, bet esmu tam izgājis cauri sveiks un vesels. Pie Liepājas šķemba trāpīja pa ķiveri tā, ka ķivere aizlidoja pa gaisu, bet pašam nekas nekaitēja. To visu esmu varējis izvērtēt tikai pēc atgriešanās Latvijā. Dievs man ir stāvējis klāt un pasargājis.

Bet pašus pirmos ticības iespaidus es guvu jau bērnībā. Pie mana tēva uz kapu pieminekļu firmu nāca daudzu konfesiju mācītāji: pareizticīgie, luterāņi, arī mūki, rabīni. Man tas likās interesanti. Es vienmēr piedalījos viņu sarunās. Arī skolā ticības mācība bija obligāta: katehismu mācīja no pirmās klases. Ģimene bija ticīga, apmeklēja baznīcu – bijām Jēzus draudzē.

Kad kara laikā un gūstā biju prom, arī Talsos māte katrreiz gāja uz baznīcu. Bet pēc kara luterāņu mācītājs Saulītis bija izsūtīts un

dievkalpojumi nenotika regulāri. Tuvu dzīvesvietai bija baptistu baznīca, uz turieni viņa gāja, arī paši baptisti viņu aicināja pie sevis. Kad atgriezās, arī tad mūsu pirmais gājienis bija uz baptistu baznīcu. Tur mani uzreiz ievēroja un draudzes locekļi laipni uzņēma, bet tēvs bija pret, viņš teica: "Mēs esam luterāņi!" Es gan vēl tomēr gāju uz turieni, man vienmēr

bija interesanti salīdzināt. Kaut gan biju luterānis, es esmu gājis dažādu konfesiju baznīcās – pie baptistiem, luterāņiem, latviešu un krievu pareizticīgajiem, vairākkārt pie katoļiem, esmu bijis pat Aglonā, tikai sinagogā neesmu bijis.

Kādi tad ir secinājumi pēc šāda salīdzinājuma?

Es esmu pateicīgs savai sieviņai, ka sākām apmeklēt Biķeru draudzi, tas bija 1998. gadā. Man šeit ļoti iepatikās, šī ir mana īstā vieta. Arī draudzes locekļi man ļoti patīk, savstarpējās attiecības – jau pašā sākumā mēs tikām uzņemti kā savējie. Reizēm veselības stāvoklis man neļauj apmeklēt dievkalpojumu, bet tad noteikti klausos svētdienas rīta dievkalpojumu. Varu tikai pateikties Dievam, ka Viņš mani tā vadījis.

Reizēm man ar rūgtumu jādomā par to, kas notiek luteriskās baznīcas iekšienē – nav vienprātības. Baznīcā vajadzētu būt vienotiem mācībā, jo citas vienotības nevar būt; baznīcā nedrīkst būt šķelšanās. Arī mūsu draudzei jābūt vienotai – kalpošanā Dievam un Viņa Vārdam. Lai baznīcā nenotiek tāpat kā mūsu valstī – tas mani satrauc visvairāk. Priecājos, ka nāk jauni cilvēki, redz arvien vairāk jaunu seju. Kādreiz esmu nodomājis – redz, jaunietis atnācis iesvētīties, bet vairs jau mēs šo seju neredzēsim. Bet nē! Nāk, un nāk regulāri! Es viņus redzu tepat blakus solu rindās katrreiz – to mēs ar sieviņu pārrunājam, un par to ļoti, ļoti priecājamies.

Ir gan kāda lieta, kas man nepatīk – par to jau esam runājuši – ka jaunieši uz iesvētībām nāk dzīnos. Mēs taču zinām, ka tas ir amerikāņu izgudrots darba tērps. Vai tad tiešām mēs esam tik nabadzīgi? Nāk meitenes raibās drēbēs... Vai tad tiešām tev nekā cita nav – nu nav tev tās baltās kleitas, bet gan jau kas cits piemērots ir, vai ne? Šis taču ir tāds mirklis tavā dzīvē! Šī ir diena, kurā nebūtu jāgērbjas ikdienas tērpā.

Bet mans vēlējums ir, lai mūsu draudze arvien vairāk pieaug, un tas tā arī notiek. Paldies Dievam! ☩☩☩

Intervija

Ar pateicību Dievam

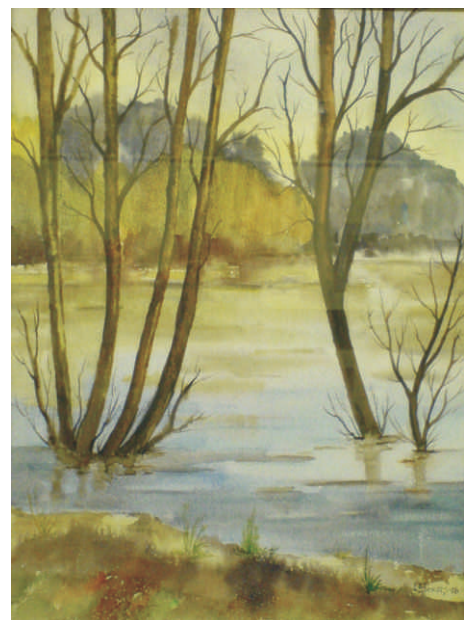
Aleksandrs Bite

Biķeru dievnama sakristejas otrā stāva telpu rotā vairāki akvareļi, ko gleznojis mūsu draudzes loceklis Roberts Eleksis. Viņš ir čakls un rosīgs gleznotājs – to pamanījuši arī vērtīgākie biķerieši, jo jau daudzkārt pie mūsu draudzes sludinājuma dēļa varēja lasīt uzaicinājumus uz viņa darbu izstādēm. Oktobrī Rīgas Vidzemes priekšpilsētas direkcijā bija skatāma plašāka viņa akvareļu izstāde, ko atzinīgi novērtējuši mākslas speciālisti. Un, lūk, mūsu saruna ar Robertu Eleksi – par Dieva lemtu neparastu likteni, brīnumainu pasargājumu un vadību.

No 4. oktobra Rīgas Vidzemes priekšpilsētas direkcijā varējam skatīt Jūsu akvareļu izstādi. Kā šī izstāde tapa?

Šī ir mana septītā izstāde Vidzemes priekšpilsētā, iepriekšējās bija mūsu priekšpilsētas bibliotēkā. Vēl ir bijušas izstādes Latgales priekšpilsētas un Rīgas rajona bibliotēkās. Šoreiz esmu uzdrošinājies piedalīties ar daudz vairāk darbiem. Man pašam nemaz necerot, uz atklāšanu ieradās arī pārstāvis no Rīgas domes – Dainis Stalts – un divi Mākslas akadēmijas profesori, kuri arī izteica savu vērtējumu. Jutu tādu vispārēju apmierinājumu cilvēkos. Šoreiz skatāmi ļoti dažādi darbi. Tā kā priekšpilsētas izpilddirekcijā bija vairāk vietas, tad vēlējās izstādīt visu, kas patīk man pašam, un arī cilvēkiem rādīt plašāku skatījumu. Līdz ar to arī vērtēšana bija plašāka un šī izstāde man ļoti daudz ko deva, īpaši sarunas ar Mākslas akadēmijas profesoriem un izstādes apmeklētājiem. Nu es zinu, kā man turpmāk ir jāstrādā. Ja vien būs spēks – darišu!

Kā Jūs kļūvat par mākslinieku, un

kas bija Jūsu skolotāji?

Nu, tas gan ir ļoti garš stāsts. Man bija divas aizraušānas: viena bija sports – paldies Dievam, jo tas man palīdzēja izdzīvot dzīves grūtajos brīžos –, bet zīmēt man patika jau no bērnu dienām. Laikam tas nāk no maniem vecākiem. Mans tēvs bija pieminekļu firmas vadītājs, viņš zīmēja pieminekļu metus. Svētdienās, kad grāmatvedis nebija kantorī, es apsēdos tēvam pretī un arī zīmēju. Tēvs ir ļoti daudz pieminekļu autors, un arī es sāku ar pieminekļiem. Arī mana māte labi zīmēja, viņa ir sēdējusi vienā skolas solā ar mākslinieku Sūniņu Par mākslinieku gan es nebiju domājis kļūt, tas bija mans vaļasprieks. Taču tieši gleznošanā, zīmēšanā, šķiet, mani ievadīja pazīstamais mākslinieks Voldemārs Irbe – leģendārais baskājis Irbitis. Viņš uzaicināja mani pie sevis uz mājām – Brīvības ielā pie Jaunās Ģertrūdes baznīcas –, un viņš bija tas, kurš man sacīja: "Tev jākļūst par mākslinieku!"

Man ļoti, ļoti patika zīmēt. Pamatskolas gados pat biju uzdrošinājies uzņemties akvareli par reliģisku tēmu – Kristus augšāmcelšanās Lieldienās, kad Viņš iznāk no kapa, kur Viņu sagaida divas jaunavas. Tas bija tāds lielāks zīmējums.

Bet patiesībā es vēlējās kļūt par Latvijas armijas virsnieku, kā mans tēvs kādreiz bija bijis, vai arī studēt par virsmežzinīni Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā. Tā tolaik bija pie Latvijas Valsts universitātes. Taču notika citādi – pievērsos inženiertehniskajam zinībām. Tomēr zīmēšanas prieks mani nekad nav pametis. Vienalga, kādu darbu strādāju, kādā amatā biju, savā brīvajā laikā es zīmēju. Man ieteica iet uz Mākslas akadēmiju, bet "nepareizās" biogrāfijas dēļ es netiku tajā uzņemts. Mans tēvs kopā ar profesoru Kārli Jansonu strādāja pie jauno tēlnieku audzināšanas. Faktiski tieši mans tēvs apmācīja jaunos tēlniekus. Tas viesa cerības iestāties, taču man teica: "Nepūlies, velti!" Nekas tur nesanāca. Manas meitas arī labi zīmē, viena no viņām pat labāk par mani. Arī viņas divreiz mēģināja iestāties Mākslas akadēmijā, taču tāpat netika uzņemtas, un tika pateikts arī, kāpēc, – tēva dēļ.

Tā kā akadēmijā nevarēju mācīties, tad izmantoju citu iespēju: toreiz notika semināri, kurus vadīja pazīstamie latviešu akvarelisti – Zviedris, Petraškēvičs, Sūniņš. Jāstrādā bija mājās, bet reizi mēnesī bija jāatnāca savi darbi – tad uz semināriem brauca ļaudis no visas

Roberts un Aina Eleksi

republikas, un šie izcilie mākslinieki izteica savu vērtējumu, pamācīja.

Biju inženieris, bet man visa tā "krievu būšana" rūpnīcās nepatika. Taču man radās iespēja sākt strādāt par profesionālu mākslinieku noformētāju Jūrmalas pilsētā – tā bija liela veiksmē. Šis darbs, lai arī ļoti kaitīgs veselībai, man patika. Četrpadsmit gadus es to strādāju, un katru gadu piedalījos gan Jūrmalas pilsētas mākslinieku, gan republikas izstādēs. Tur neņēma vērā, vai ir akadēmijas diploms vai nav, bet lūkojās uz darba kvalitāti. Tā nu reiz viens mans darbs pat ir bijis blakus profesora Zemzara darbam. Saņēmu arī apbalvojumus. Esmu veidojis arī konstrukcijas. Lietuvā – Palangā, Kuršu kāpās – ir manis radītie darbi, tāpat arī Jūrmalā. Vēlāk, kad visa ģimene pārcēlās no Jūrmalas uz Siguldu, man atkal tika piedāvāts diezgan radošs darbs – par Rīgas rajona labiekārtošanas iecirkņa priekšnieku.

Bet atceros kādu interesantu gadījumu, kad vēl strādāju Jūrmalā. Kādu pievakari, kad bijām palikuši tikai divi – es un vēl tāds mākslinieks Bedrītis (viņš bija strādājis pie dekorācijām operetes teātrī), pie mums iegriezās kāds katoļu mācītājs. Parādīja mums kādu altārglezas fotogrāfiju. Skatos – bet tā taču ir Aglonas Dievmāte! Jā, mācītājs lūdza pēc šā parauga izgatavot gleznu kādai baznīcai Latgalē – tagad vairs neatceros šīs baznīcas nosaukumu. Viņiem neesot altārglezas – vai mēs nevarot to izgatavot? Mēs teicām, ka tā ir bīstama lieta, starp mums strādā arī partijas biedri, bet viņš apsolīja labi samaksāt.

Apzinājāties, ka stipri riskējam, tomēr ķērāmies klāt. Strādājām pēc darba. Gleznas izmērs bija apmēram trīs reizes četri metri. Tas jau nu nav vienā brīdī izdarāms darbs, turklāt kaut kur tas arī jāslēpj! Mēs to slēpām starp daudziem citiem lielformāta

Lasītājs jautā

Ko nozīmē 1.Kor 14:20 rakstūtais "Brāļi, netopiet bērni saprašanā, bet esiet mazi bērni ļaunumā, bet saprašanā topiet pieauguši."

Atbild evaņģēlists Guntars Baikovs

Jaunais Jaunās Derības tulkojums precīzāk izteic Pāvila vārdus: "Brāļi, nekļūstiet kā bērni savā saprašanā: pret ļaunumu esiet kā mazi bērni, bet saprašanā topiet pilnīgi." Lai labāk izprastu Pāvila domu, ielūkosimies kontekstā, kādā šie vārdi ir sacīti.

Pāvila 1.vēstule Korintas draudzei tiek dēvēta par problēmu vēstuli. Viena no tajā aplūkotojām problēmām ir korintiešu sakāpinātā "tieksme pēc garīgām dāvanām" (1.Kor 14:12). Gandrīz visa 14. nodaļa veltīta Pāvila ieteikumiem par divu gara dāvanu – pravietošanu un mēles runāšanu – izmantojumu. Acīmredzot mēles runāšana bija iecienīta prakse Korintas draudzē. Turklāt grūti spriest, vai korintiešu runāšana mēlēs bija runāšana citās valodās, kā tas aprakstīts apustuļu darbu grāmatā Ap.d. 2:4, vai ekstātiska

skaņu izdvešana, kāda bija ierasta dažādos Austrumu kultos un pie Delfu orākula priesteriem netālu no Korintas (mūsdienās – arī t.s. harismātiskajās kustībās).

Korintiešu vēstules 14. nodaļā redzams, kā apustulis Pāvils cenšas pārliecināt draudzes locekļus pievērsties lietām, kas ceļ draudzi un nāk par svētību draudzes locekļiem (1.Kor 14:4, 5, 12), nevis nodarboties ar mēlēs runāšanu, kura gan ārēji var šķist varena lieta, taču nekādi nestiprina draudzi. Viens no pamudinājumiem, ko Pāvils izmanto, lai saasinātu draudzes uzmanību uz pravietošanas lielo pārākumu par runāšanu mēlēs, ir šie vārdi: "Brāļi, nekļūstiet kā bērni savā saprašanā: pret ļaunumu esiet kā mazi bērni, bet saprašanā topiet pilnīgi." Tā Pāvils pieķeršanos mazākajai no Gara dāvanām (1.Kor. 12:28), kura gan ārēji var likties īpaša, salīdzina ar bērnišķīgumu. Kā bērni spēj pieķerties spožiem, nevērtīgiem nieciņiem un neliekies ne zinīs par lietām, kas patiesi ir vērtīgas, tā arī korintieši bija aizrāvušies ar runāšanu mēlēs.

"Nekļūstiet kā bērni savā saprašanā – pret ļaunumu esiet kā mazi bērni!" Bērni, jo īpaši – mazi bērni, vēl nav iepazīuši pasaules vilinājumus un nav baudījuši kārdinošos, bet pazudinošos aizliegtos augļus. Pāvils mudina

Korintas draudzi atturēties iepazīt pasaules ļaunumu, palikt tajā nezinīgiem. "Bet saprašanā topiet pilnīgi!" Ar šo pamācību apustulis iestājas pret sabiedrībā plaši izplatīto uzskatu, ka visas lietas kaut reizi vajag pamēģināt. It kā dalība ļaunumā būtu ceļš uz gudrību un pilnīgu izpratni. Pāvils, Gara spēkā runādams, saka tieši pretējo: ne jau paklausot ļaunā vilinājumam, bet gan pastāvot Dieva pamācībās, mēs varam tapt pilnīgi saprašanā.

Neesiet bērnišķīgi, pieķeroties ārišķīgām lietām, bet tiecieties pēc tādām Gara dāvanām, kas var celt draudzi. Nekalpojiet savam priekam, bet draudzes labumam. Kļūstiet pilngadīgi ticībā un taisnības vārdā, bet attiecsmē pret ļaunajām iekārēm palieciet kā bērni, jo labāk būt palikt neziņā par tām. – Tā Pāvils sasaista šo pamācību ar iepriekšējās vēstules nodaļas izteiktajiem pārmetumiem par lepnību, šķelšanos, netiklību, elku pielūgšanu utt. Pieaudziet Dieva vārdu izpratnē: iemācieties to, kas ir patiesi vērtīgi un labs Dieva acīs, kas ceļ draudzi un līdzi arī ikvienu draudzes locekli – pie tā turieties un topiet pilnīgi atziņā. [12]

Svētdienas skola

Debesu valstība – tur viss ir labāks

Inga Raginska

Šī gada 15. septembrī Krusta baznīcā notika LELB svētdienas skolu skolotāju 2.konference, uz kuru devāmies arī mēs – Inga Raginska un Diāna Kirilova. Konferenču mērķis bija sanākt kopā visiem LELB svētdienas skolu skolotājiem, stiprināties Dieva vārdā, sadraudzībā un lūgšanās.

Pēc atklāšanas svētbriža, ko vadīja mācītājs Ivars Jēkabsons, ar sirdij un ausij tīkamām skaņām mūs iepriecināja Slokas ev. lut. draudzes zvanu ansambļi. Vienlaikus šī uzstāšanās bija arī jaunā "Adventa kalendāra 2007" atvēršanas svētki.

Klātesošie tika iepazīstināti ar Svētdienas skolu mājas lapu (www.svskola.lv). Tajā ielūkoties tika aicināti ne vien skolotāji, bet arī vecāki un bērni.

Ar interesi klausījāties, kad iecirkņa koordinatori dalījās pieredzē par aktuālajiem jaunumiem svētdienas skolu darbā – par kopīgu mācību programmu Gulbenes iecirknī, par dziesmu un lūgšanu dienām Kuldīgas iecirknī, par kopīgo sportošanu Rīgas iecirknī u.c.

Liels prieks ir par jauno bērnu mācību

programmu "Pieaugot Kristū", kas pašlaik tiek gatavota. Skolotājiem tika izdalīti programmas nodarbību paraugi. Ieskatoties materiālos, lasu: "Pieaugot Kristū" ir ceļa maize Dieva bērnu dzīvei; māca luteriskās baznīcas ticības valodu un dzīvesveidu; māca balstīties Bībelē, Mazajā katehismā un Dziesmu grāmatā; caur vārdu un sakramentiem mēs dzīvojam un pieaugam Kristū.

Jāpiebilst, ka mūsu draudzes svētdienas skolā tās vadītāja Laila Čakare jau sen katram gadam izstrādā īpašu mācību programmu. Tomēr vairums skolotāju ir draudzes aicināti brīvprātīgi baznīcēni bez speciālas pedagoģiskas izglītības – mums nav lielas pieredzes metodiskajā darbā ar bērniem. Tādēļ ceram, ka programma "Pieaugot Kristū" kļūs par vēl vienu mācību līdzekli vispirms mums, lielajiem.

Kā medusmaize jau nedaudz pagurt sākušajiem bija Liepājas ceļojošā leļļu teātra "Maska" izrāde "Dievs un es – mēs esam draugi" (šī izrāde ir turpinājums pagājušā gada pasākumam "Prieka noslēpums manā Bībelē").

Ar patiesu prieku skatījās un atcerējos bērniņu, kad leļļu teātris likās tik īsts! Un, ja Dieva vēsts skar mani, pieaugušu cilvēku, – vai tad ne daudz vairāk tā priecēs un paliks atmiņā mūsu mazajiem bērniem? Tā kā Rīgas iecirknī šis evaņģelizācijas pasākums šogad jau ir noticis, jācer, ka nākamajā gadā mūsu draudzes

interese un atsaucība būs lielāka, lai arī mazie biķerēni redzētu un dzirdētu sev saprotamā un tīkamā veidā dāvāto Dieva vēsti.

Konferences izskaņā arhibīskaps Jānis Vanags uzrunāja klātesošos, uzsverot, ka LELB prioritāte tuvāko triju gadu laikā ir tieši svētdienas skolu attīstība visās mūsu draudzēs un ka svētdienas skolu aicinājuma un misijas būtība ir ne tikai mācīt bērnu, bet palīdzēt nonākt viņiem dzīvē.

Svinīgi tika atjaunots Svētdienas skolas skolotāja solījums, skanēja pateicības un slavas dziesmas Tam Kungam.

Kad konference tuvojās noslēgumam, ieskatījās izdalīto materiālu pēdējā lapā un izlasīju kāda bērna domas par Dieva valstību – tās bija rakstītas ar viņa paša rociņu:

Es paradīzi iedomājos kā pilsētu, kurā ir eņģeļi un labi cilvēki. Viss tur ir labs, pilnīgi viss – gan zirnekļi, gan mušas, un pat labi koki; tur viss ir labs.

Pilsētas centrā uz liela augsta krēsla sēž Dievs un pie viņa labās rokas sēž Jēzus Kristus. Pie lielā krēsla ir milzīga strūklaka, netālu no strūklakas ir tirgus, kurā pārdod visu to, kas ir vajadzīgs.

Man liekas, ka Debesu valstība ir līdzīga Alūksnei, tikai tur viss ir labāks.

(Turpinājums 8. lpp.)

Mācība

ZVĒRA ZĪME

Aleksandrs Bite

(2. turpinājums)

Dievbijīgā bezdievība

Otrā tēma, kas saistīta ar pravietojumu, tika izteikta ar tēzi: *impēriju atbalstīs un palīdzēs veidot*

Antikrists un viņa baznīca.

Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas pravietojumā parādīta cieša saistība starp "zvēra tēla" veidošanu un Antikrista darbību. Teologi ir vienisprātis, ka zvērs, kas *izkāpj no zemes un kam ir divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runā kā pūķis* (13:11), ir šīs Antikrista varas simbolisks atainojums. No šīs un citām Rakstu vietām, kurās vēstīts par Antikristu, ir saprotams, ka tā ir garīga, baznīciska vara, kas ārēji izskatās kristīga ("ragi, tādi kā jēram"), bet tās paustā vēsts ir pagāniska un pretēja Kristus Evaņģēlijam ("tas runāja kā pūķis"). Nemaz negribētos kavēties pie šī kristīgajai baznīcai ārkārtīgi nepatīkamā jautājuma, taču tas ir tik būtisks ne vien mūsu apskatāmajā tēmā, bet arī visā ticības dzīvē, ka tam nedrīkst vienkārši paiet garām.

Ir jāatceras, ka luteriskā baznīca par Antikristu vienmēr ir uzskatījusi Romas pāvestības institūciju. Turklāt tam par pamatu ir bijusi nevis kāda privāta nepatika, bet gan nopietns Rakstu pētniecības darbs.

Mūsu baznīcas ticības apliecībā – Šmalkaldes artikulos – Mārtiņš Luters raksta: "Šī mācība uzskatāmi rāda, ka pāvests ir īstais antikrists, kas ir nostājies pret Kristu un sevi paaugstinājis pāri Viņam, tāpēc ka viņš negrib ļaut kristiešiem kļūt pestītiem bez viņa varas, kas taču nav nekas, jo Dievs to nav nedz iekārtojis, nedz pavēlējis. Patiesību sakot, tas nozīmē nostāties pret Dievu un pāri Viņam, kā to saka Sv. Pāvils (2. Tes. 2:4). Kaut ko tādu nedara pat ne turki, ne tatāri, lai arī cik lieli kristiešu ienaidnieki viņi ir.. Turpretī pāvests negrib ļaut ticēt, sacīdams, ka jāpaklausa viņam, tikai tad varot kļūt pestīts. To mēs nedarīsim, kaut arī par to būtu Dieva vārdā jāmirst. Tas viss ir tādēļ, ka pāvests ir vēlējis, lai viņu *jure divino* (t.i., pēc Dieva ieceltās kārtības) dēvētu par kristīgās baznīcas galvu. Tādēļ viņam sevi bija jānostāda blakus un vēl pāri Kristus un jāliek sevi godāt par baznīcas un tad beidzot arī par visas pasaules kungu un pavēlnieku, gluži vienkārši par dievu zemes virsū, līdz viņš iedrošinājās pavēlēt pat eņģeļiem..

[..] tad vēl tā [pāvesta vara] māca svinīgas ceremonijas, kas saistītas ar

baznīcu, tērpiem, ēdieniem, amatpersonām un vēl bezgala daudz tādu bērnišķīgu, ārišķīgu, ākstīgu lietu.. Beigu beigās tas nav nekas cits kā pats

velns; jo pāvests taču izplata savus melus par misēm, šķīstīšanas ugunīm, klostera dzīvi, paša darbu un paša izgudrotu dievkalpojumu (kas tad arī ir īsta pāvestība), nostādīdams sevi pāri Dievam un pret Viņu; viņš nolād, nonāvē un moka visus kristiešus, kuri šīs viņa pretīgās varmācības nepaceļ pāri visam un negodā. Tādēļ, tāpat kā mēs nevaram pielūgt pašu velnu kā Kungu un Dievu, tikpat neiespējami mums ir paciest viņa apustuļa – pāvesta jeb antikrista – kā visuvaldnieka un kunga valdīšanu. Jo melošana un slepkavošana, lai samaitātu miesu un dvēseli mūžībai, – tā ir pāvesta valdīšanas būtība."

Varbūt šie skarbie vārdi attiecināmi tikai uz pagātni, uz Luteru laiku, bet mūsdienās tas tā nemaz nav? Šodien baznīcā nereti skan vārds: "Ja Lutera dzīvotu šodien, tad, redzēdams mūsdienu pāvestus, viņš vairs tā neapgalvotu." Lai arī laicīgā nozīmē pāvestu vara reformācijas ietekmē ir mazinājusies un cilvēki vairs netiek fiziski nonāvēti un spīdzināti, tomēr garīgā ziņā pāvestības antikristīgā virzība nav mazinājusies, bet ir pat krietni pieaugusi.

Lutera laikā par pāvesta nemaldības mācību Romas baznīcā vēl tika spriests, bet šodien pāvests Romas baznīcā ir jau pasludināts par nemaldīgu, un par to šajā baznīcā neviens vairs pat nediskutē. Lutera dzīves laikā skaidrā, Rakstos pamatotā Evaņģēlija mācība tika apstrīdēta, bet tagad tā ir oficiāli nolādēta ar Romas koncila lēmumu: "Ja kāds saka, ka attaisnojošā ticība nav nekas cits, kā vien uzticēšanās dievišķajai līdzietībai, kura Kristus vārdā piedod grēkus jeb ka mēs tiekam attaisnoti vienīgi no zēlastības, – tas lai ir nolādēts." Tagadējais pāvests Benedikts XVI, būdams vēl Romas galvenā teologa augstajā amatā, 2000. gada 31. oktobrī – Augsburgas ticības apliecības jubilejas gada reformācijas dienā – oficiāli paziņoja, ka XVI gs. Tridentas koncilā izteiktie lāsti vēl aizvien ir spēkā.

Īpaši būtu izceļams vēl kāds tagadnes salīdzinājums ar Luteru laikiem. Lutera laikā evaņģēliskie teologi norādīja, ka Romas mācība par pestīšanu ar labajiem darbiem ir antikristīga un pagāniska, taču Romas teologi to noliedza, bet šodien paši Romas teologi – un īpaši tagadējais pāvests – ir paziņojuši par to, ka visās reliģijās, arī pagāniskajās, ir rodama pestīšana: "*Tie, kas bez pašu vainas, nepazīdami Kristus Evaņģēliju un Viņa Baznīcu, tomēr ar šķīstu sirdi meklē Dievu un dievišķās zēlastības ietekmē cenšas pildīt Viņa gribu [t.i. darīt labos darbus – A.B.], ko tie uzzina no savas sirdsapziņas balss, var iemantot mūžīgo pestīšanu.*"

Protams, tas rada teoloģiskas dabas problēmu: kā šo apgalvojumu saskaņot ar tradicionālo Romas baznīcas teoloģiju? Šīs grūtības apzinās arī Roma: "*Attiecībā uz veidu, kādā Dieva glābjošā zēlastība, kas caur Kristu Svētajā Garā vienmēr tiek dāvāta un noslēpumainā veidā saistās ar Baznīcu, sasniedz individuālos nekristiešus, Otrais Vatikāna koncils tikai konstatē, ka Dievs to dāvā "Viņam zināmā ceļā" (Ad gentes, 7). Teoloģija strādā pie šī temata padziļināšanas.*"

Šīs teoloģiskais darbs ir jāiedrošina, jo tas neapšaubāmi ir noderīgs, lai arvien labāk saprastu Dieva glābšanas plānus un to īstenošanas ceļus."

Tomēr šķiet, ka to nebūs grūti izdarīt, jo tradicionāli Roma vienmēr tādā vai citādā veidā ir mācījusi pestīšanu ar darbiem, tāpēc attiecināt to uz nekristiešu labajiem darbiem arī nekādā ziņā nebūs grūti.

Kāpēc šī jaunā Romas mācība mums būtu īpaši jāņem vērā? Ja skaidrais Evaņģēlijs tiek vēl arvien nolādēts, bet reliģijas un darbi bez Evaņģēlija un ticības, un patiesās Dieva atziņas tiek saukti par pestījošiem, tas nozīmē, ka Romas baznīca idejiski nu jau pavisam atklāti nostājas bezdievīgās un pretkristīgās pasaules pusē. Tā ir atkrišana no kristietības atpakaļ pagānismā.

Arī pagāniskajā Romas impērijā (ko Jāņa atklāsmes grāmatā simbolizē pūķis) valdīja liela iecietība pret visām dažādajām pagāniskajām reliģijām; tā bija šīs varas oficiālā ideoloģija jeb, runājot Atklāsmes grāmatas vārdiem, "pūķa runa". Šāda iecietība ir vienmēr bijusi raksturīga pagānismam jeb reliģijām, kas pielūdz daudzus dievus; tikai patiesā dievatziņa vienmēr ir konsekventi nostājusies pret šādiem uzskatiem. Taču šodien arī oficiālā pāvesta vara ir solidarizējusies ar pagānu pazudinātajiem maldiem un atteikusies no patiesas Evaņģēlija mācības.

Šī jaunā Romas mācība ir pilnībā pieņemama visiem Kristus un Evaņģēlija pretiniekiem un pulcina tos vienkopus. Turklāt arī laicīgajai varai, kas atrodas dziļā ideoloģiskā krīzē un cenšas pārvaldīt sašķeltu, multireliģisku un multikulturālu pasauli, šāda Romas ideoloģija liksies kā brīnumzāles pret daudzām nopietnām kaitēm, kuras nomoka un šķeļ sabiedrību. Ir taču atrasta it kā jauna iecietības ideoloģija, kas liks norimt visām reliģiskajām un idejiskajām atšķirībām. Taču patiesībā tas ir tas pats vecais Romas pagānisms jeb "pūķa runa".

Tādējādi šodienas Romas baznīca ar savu jauno mācību nu jau pilnīgi atbilst Jāņa atklāsmes grāmatas vārdiem "Tam bija divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runāja kā pūķis" (13:11). Romas pāvestība ir tāda baznīciska lielvara (*ragi, tādi kā jēram*, t.i.,

Mācība

Kristum), kas pauž šīs pasaules valdnieka ideoloģiju (*bet tas runāja kā pūķis*); neviena cita baznīca vai vara pasaulē neatbilst šādām pazīmēm.

Ir ļoti svarīgi saprast, ka tas nav tikai kāds teoloģisks vai teorētisks jautājums. Tam ir ļoti praktiskas konsekvences. Pirmkārt, tas ir jautājums par Kristus dāvāto pestīšanu, no kuras Romas jaunā ideoloģija cilvēkus ved projām bezdievīgajā pagānismā jeb sātana varā, kā to nosauc apustulis Pāvils (Ap.d. 26:17–18), t.i., ved visu pasauli uz elli, un ne mazāk. Otrkārt, tas ir jautājums, kas ir cieši saistīts ar kristiešu vajāšanām pēdējos laikos. Neviens paties kristietis nevarēs kopā ar Romas baznīcu apliecināt šādus bezdievīgus un pazudinošus melus un zaimus pret Svēto Garu. Patiesie kristieši arī nevarēs klusēt, kad ar šādiem meliem cilvēki tiks vesti pazušā, tie runās un sludinās patieso Evaņģēliju, un tādēļ tie tiks vajāti.

Šī iemesla dēļ tie tiks vajāti gan baznīcā, kur bezdievīgā mācība tiks uzspiesta, gan ārpus baznīcas, jo pasaules varenie šos Romas melus izmantos kā savu ideoloģiju, kas neapšaubāmi un acīmredzami veicinās visas sabiedrības vienotību. Un trešajai Romai jeb Eiropas Savienībai tieši šāda ideoloģija ir vitāli nepieciešama. Jā, tieši šīs bezdievīgās doktrīnas dēļ, kura paredz pestīšanu ar darbiem bez ticības uz Kristu, kristieši tiks vajāti un nonāvēti. To mums saka pats Kungs: "Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokauss, un jūs būsiet visu tautu ienīsti Mana Vārda dēļ." (Mt. 24:9) Taču turpat tālāk Viņš ir arī sacījis: "Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts." (Mt. 24:13)

Vēl varētu piebilst, ka, salīdzinot ar Lutera laikiem, Romas baznīca arī nav ne mazākā mērā atteikusies no tām viltus mācībām un pretkristīgajām izdarībām, kuru dēļ Lutera sauca pāvestību par Antikristu. Ja nekas Romas mācībā nav būtiski mainījies uz labo pusi, bet vēl daudzas citas bezdievīgas lietas ir nākušas klāt, tad Lutera vārdiem šodien ir vēl stiprāks pamats.

Cenšoties labāk saprast, kā Jāņa atkl. gr. 13. nodaļā izteiktie pravietojumi par bezdievīgo totalitāro režīmu, kas liks cilvēkiem pieņemt zvēra zīmi, attiecas uz mūsdienām, šīs sadaļas turpinājumā būtu nepieciešams apskatīt jautājumu par to, kā Romas baznīcas institūcijas jeb Antikrista vara vēsturiski piedalās šīs pravietojumā pieminētās lielvaras – trešās Romas jeb, hipotētiski pieņemot, Eiropas Savienības izveidē. 13. nodaļas 14. pantā mēs lasām, ka tieši zvērs, kas simbolizē Antikristu, "aicina zemes iedzīvotājus celt tēlu zvēram, kam ir zobena brūce un kas tomēr palicis dzīvs." Arī šeit mēs redzam zīmīgu vēsturisku sakrītību, kas skar pāvestības

lomu Eiropas Savienības veidošanā.

Eiropas Savienības ideja ir sena, tās saknes meklējamas 19. gs. pirmajā pusē vai pat vēl agrāk. Toreiz tika runāts par *Eiropas Savienotajām Valstīm* (pēc analogijas ar ASV). Ideja netika realizēta dziļo pretrunu dēļ, kas valdīja Eiropas tautu starpā. Divi pasaules kari, neskaitāmas asiņainas sadursmes, desmiti miljonus noslepkavoto – tas viss idejai par *Eiropas Savienotajām Valstīm* pārvilkā pāri svītru. Taču pēc Otrā pasaules kara šī ideja atdzima jaunā veidolā un to aktualizēja toreizējais Francijas ārlietu ministrs Roberts Šūmans. Tādēļ viņš tiek uzskatīts par Eiropas Savienības tēvu. To šodien māca skolās. Taču mazāk zināms ir fakts, par kuru savulaik daudz rakstīja katoļu prese, ka Roberts Šūmans bija uzticams Romas baznīcas dēls, kas daudz iedvesmas savam darbam smēlies no sava drauga Romas pāvesta Jāņa XXIII, kura idejiskais pēctecis bija arī Jānis Pāvils II.

Caur Roberta Šūmaņa personu Roma ir devusi arī kādu ļoti svarīgu politisku signālu par savu attieksmi pret ES – Robertam Šūmanim pēc naves tika piešķirts svētīgā jeb *beatus* augstais tituls. Svētīgā tituls netiek dāļāts pa labi un pa kreisi bez izšķirības; tas tiek piešķirts tikai par īpašiem nopelniem Romas baznīcas labā – tās īpašajiem dēliem, kas apliecinājuši tai savu pilnīgu uzticību, tā, piemēram, arī Sv. Augustīnam viņa izcilās nozīmes dēļ ir piešķirts tituls *beatus*.

Otrs politiskais signāls jeb īpašas nozīmes zīme, kas liecina par Romas un ES īpašo saistību, ir galvenais ES simbols – tās karogs. Visi to pazīst, ir pie tā pieraduši, taču neviens īpaši nevaicā – kas un kāpēc uz tā attēlots? It kā pašsaprotami būtu, ka zvaigznes uz karoga atainotu ES valstis, taču tādā gadījumā – kāpēc divpadsmit? Valstu skaits taču ir daudz lielāks. Turklāt nekad ES vēsturē tās sastāvā ilgstoši nav bijušas tieši 12 valstis. No kurienes tad nācis šis noslēpumainais simbols – divpadsmit zvaigžņu uz debeszila fona?

Interesants ir arī karoga tapšanas stāsts. Strasbūrā dzīvojošais franču izcelsmes mākslinieks Arsēns Heics (*Arsene Heitz*) smēlās ierosmi karoga metam, lasot tālaika franču žurnālos publicētos aprakstus par jaunavas Marijas parādīšanos Parīzē *rue de Bac* jeb, kā toreiz to sauca, par Brīnumainā medaljona Jaunavu. Pats autors līdz mūža galam esot atkārtojis, ka "viņu šai pasaulē interesējot nedaudzas, bet svarīgas lietas, ka viņš sevi uzskatot par cilvēku, kas mīl visu pasauli, bet īpaši svētīto Jaunavu, kas ir mūsu visu māte." Heics norādīja, ka karogs tapis, ilgstoši meditējot par divpadsmit zvaigznēm uz zila fona, kas izvietotas aplī; tradicionālajā katoļu baznīcas ikonogrāfijā tas ir simbols, kas ataino Marijas bezvainīgās ieņemšanas konceptu, ko pāvests Pījs IX 1854. gadā patvaļīgi pasludināja kā nemaldīgu baznīcas dogmu.

Zīmīgi, ka šizets, kas kalpo par pamatu ES

karogam, mūs atkal ved atpakaļ pie Jāņa atklāsmes grāmatas. Divpadsmitās nodaļas pirmajā pantā mēs lasām: "Pie debesīm parādījās liela zīme: sieva, saulē tērpta, mēness apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags." Romas baznīca šo Jāņa redzējumu ir kļūdaini vienmēr attiecinājusi uz jaunavu Mariju. Divpadsmit zvaigznes uz debeszila fona jeb divpadsmit zvaigžņu vainags, kā to aplicina arī pats karoga meta autors, ir nācis tieši no šī redzējuma.

Ja ES sākotni un tās galveno simbolu iedvesmojusi Romas baznīca, tad senā pravietojuma piepildījuma turpinājumā tas var būt ļoti nozīmīgi – izšķirīgajā brīdī visiem skaidri atklāsies, ka tieši Roma ir izauklējusi šo ES veidojumu, un tas dos Romai īpašu autoritāti daudzu cilvēku acīs.

Protams, ļoti svarīgs ir jautājums, uz kuru šajā sakarā būtu jāatbild: kā gan tik sekulārā sabiedrībā, kāda ir mūsdienu Eiropā, varētu tikt akceptēta kādas baznīciskas varas autoritāte visaugstākajā līmenī? Tas nav vienkārši un vienoziņīgi atbildams jautājums, tomēr uz dažām lietām vajadzētu norādīt.

Pirmais, par ko būtu jārunā, ir vienota autoritātes centra trūkums tagadējā ES, un tas ir ļoti liels trūkums starpvalstiskam veidojumam. Zvēra tēla prototipiem šāds autoritātes centrs neapšaubāmi bija. Pagāniskajai Romai tās impēriskajā izveidojumā bija "dievišķie" imperatori, Svētajai Romas impērijai – pāvesti (kaut arī zināmā konkurences cīņā ar vēlākajiem kristīgajiem imperatoriem). Bez autoritatīva un visu integrējoša institucionāla centra šāds veidojums nevar pastāvēt. Kas gan varētu pildīt šāda centra funkcijas? Vai ES ierēdņi? Atsevišķu dalībvalstu līderi? – Ne vieni, ne otri nav tam piemēroti. Turklāt, reāli spriežot, ir tikai viena struktūra pasaulē, kas varētu veikta šādas globālas integrējošas funkcijas – Romas baznīca ar savu pāvesta varas institūtu. Tā ir izturējusi visdažādākās pārbaudes un nav sabrukusi, gadsimtiem ejot. Unikāla stabilitāte. Nekas nav jārada no jauna, tikai ņem un lieto.

Otrais, par ko būtu jārunā, ir vienotas garīgas ideoloģijas trūkums. Ja atsevišķa valsts var pastāvēt, balstoties nacionālās kopības vai vēsturiski veidotā geopolitiskās kopības patriotisma idejā, tad citādi tas ir ar lieliem daudz nacionāliem, multikulturāliem impēriskiem veidojumiem kā ES, it sevišķi, ja tos neveido ar militāra spēka palīdzību.

Par šādu vienotu garīgas ideoloģijas trūkumu sūdzas vienotās Eiropas tagadējie teologi un mudina vairāk domāt un runāt par garīgām vērtībām. Skaidrs, ka šāda impērija nevar pastāvēt ar pliku pārticības

(Turpinājums 8. lpp.)